

Над покосами марево тепле,
Днина гожа, висока, ясна.
Серед лугу косар косу клепле —
Колихає простори луна.

У зеніті, в сліпучій блакиті
Жайворові киплять голоси.
І, здається, на цілому світі
Понад цю — не буває краси.

Наче квіти, біліють хустини,
Поміж них — картузи та брилі.
І пливуть одинокі хмарини,
І зникають за краєм землі.

Тільки обрій бринить, як струна,
Днина гожа, висока, ясна.
